

Márcutju-Rác Dóra

KÍSÉRTETEK

Ez itt nem tér: a tér emléke csak.

Ezek nem emberek: kísértetek.

(Rakovszky Zsuzsa)

Meleg fényű ledlámpák tükre
nedves kockaköveken
afféle óvárosi csillagösvény
csupán a kocsmaudvaron
megcsappanó tömeg jelzi
az órák múlását

éjjeli körútjukra indulnak
a város legszebb halottai
hogyanekdotákban
pihenjenek meg amíg végre
elhagyhatják a várost

ezt a várost a nosztalgia tette naggyá
és az okozza majd vesztét
ismételgetik az asztaltársaságból
azok akik még ma is gúny nélkül
nevezik egymást mesternek

a város legszebb halottai ott teremnek
közöttük a kocsmasztalnál
láthatatlanok ahogy a legtöbb halott
kérnének még egy kört ha tehetnék
megdrágult a sör mióta ők már nincsenek
haragudni sem tudnak már
mert aki haragszik
sosem szabadul a városból

a sör viszont tényleg pofátlanul drága
dzsentrifikálódott a társadalom ugyebár
ismételgetik majd koccintanak

ahonnan húsz éve még házinénik
szigorú de süket tekintete elől
menekültek a szabadságot
ígérő belvárosi éjszakába
oda most ötcsillagos életet ígérnek
és a házinénik
akiket már nem hordoznak
emlékeikben annyian
mint a város legszebb halottait
szabadok lesznek végre
házaik mint molyirtószagú örökségük
az innováció
komposztja marad csupán

ugye hogy kevesebb sörtől
is ugyanúgy be lehet rúgni
ismételgetik hazafelé
és a házinénikre az évek múltával
egyre nagyobb szeretettel gondolnak

két füst között fehér autó
néhány taxi kiaraszol a sorból
a sofőr nem szégyell segítséget kérni
ha még nem ismeri az új építésű
negyedek semmitmondó utcaneveit
bolygók madarak fák vagy virágok

ez már rég nem a szégyen városa

ha az lenne
a város legszebb halottairól is
elneveztek volna már valamit
utcákat fákat csillagot vagy
legalább virágokat

akkor sem lennének szabadok
ahogy szépek sem voltak soha
akkor sem lennének szabadok
ahogy szépek sem voltak soha